

KRZEWIENIE SIĘ (1) *sb n*

N sg krzewi(e)ni(e) sie.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Rozrastanie się [czego]; Rumpi, qui et traduces dicuntur, Brachia sunt vitium, quibus illae ex arboribus in arbores traducuntur, et sibi mutuo connectuntur – Krzewienie fie winna [lege: wina].

Calep 932a.

Cf **KRZEWIĆ SIĘ, 1. [KRZEWIENIE]**

IM